

කළ යුත්තේ කුමක් ද ගමන හැටහ ආරම්භ කළ යුත්තේ කෙසේද කවදා දැයි දෙහිඳියාවෙන් පෙළී සිටි මාට අමෙර් සහෝදරයාගේ පැමිණීම මෙන් අස්වැසිල්ලක් විය. මේ කාලය වන විට තාත්තාගේ පසු මගේ ජීවිතයට වඩාත්ම සමීප වී සිටියේ අමෙර් සහෝදරයාය. කුමන ප්‍රශ්නයක් පැමිණියද සියල්ල ඉටුසා දරා ගනිමින්, සියළු මතයන්ට තත්දෙන විසඳවාදී ගතිගුණ වලින් පිරී මේ මිනිසාගේ අප්‍රසර කෙතරම් හඳුනාගතද?

“අපි තේ එකක් බොමු” මම හැකි සිටීමත් කීවෙමි.

“බොමු බොමු සැහෙන්න බොහෝන පුළුවන් තත්වක ඉන්න බව මුගෙන් කියන්න පුළුවන්” අමෙර් විප්ලවාදියාගේ මිදි සරල ලෙස විනිවිද කරමින් සිතාසයි.

අපි හත්දා සාදා දුන් තේ දෙකද රැගෙන ඉස්තෝප්පුවේ බිත්ති කන්ඩියෙහි වාඩිවුනෙමු.

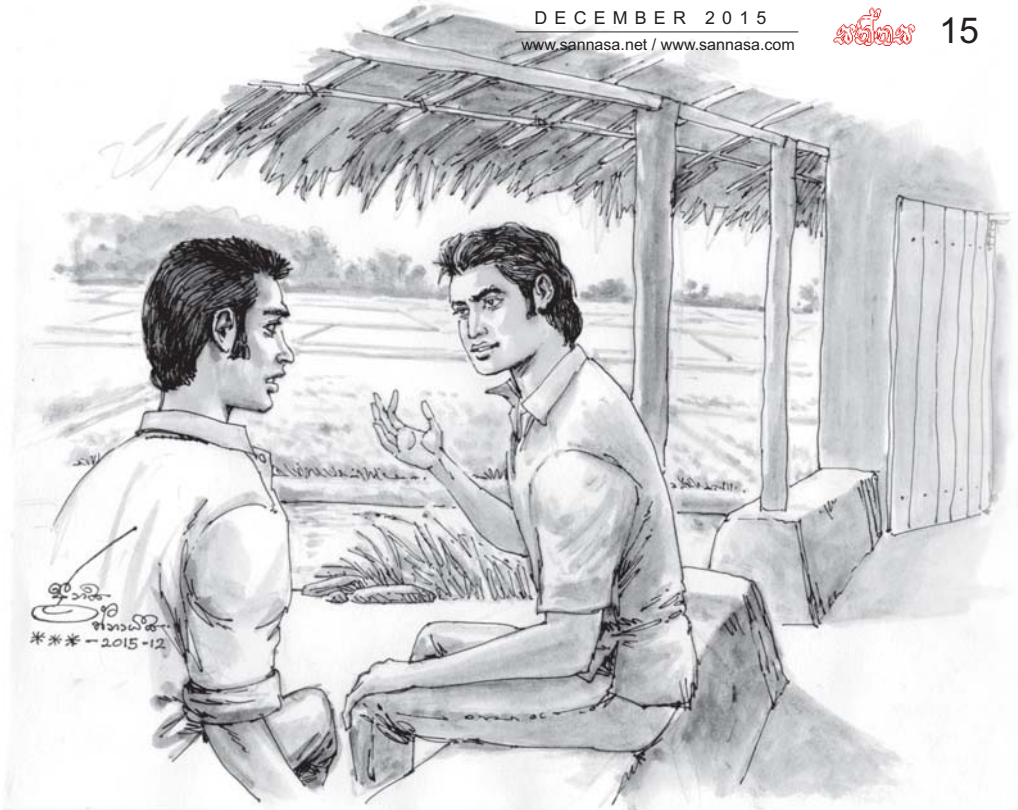
“ගෙදර කට්ටිය මොකද කියන්නේ” කථාව ඇරඹුණේ එසේය. අපි බොහෝ වේලාවක් කථා කරමින් සිටි බව මට හොඳින් මතකය. මා කථා කළේ අඩුවෙනි. මේ කාලය තුළ මාගේ බිදී ඇති සිත හැටහ ගොඩ නගන්නට ඔහු කිසිදු උත්සාහයක් නොදැරීම මට මගේ පුළුල්වියක් විය. ඒ වෙනුවට ඔහු උත්සාහ කළේ ව්‍යාපාරය හා කුමවේද සහ උපක්‍රම, බිදී වැටීම් ගැන දීර්ඝ ලෙස සකවිණ කිරීමටයි.

“අපි වැටී වැටී හැටහට මිනිස්සු සහෝදරයා.. අපි පැරදුණා කියලා හුනක් මිනිස්සු කියනව නමයි. හැබැයි ඒ පැරදිලා තියෙන්නේ තමුණත් එක්කය කියලා මිනිස්සු තේරුම් ගන්නේ හුනක් පනුවලා.. අහන ඒ පනුවලා එක ඉක්මන් කරන්න ඕනේ කියා අපිට මේක අනභරුල දාන්න බැර වෙනවා. කවුරු කියත් මට මේ වගකීමෙන් පැනලා යන්න බැහැ. කෙලි රියන් වාස් රියන්, බෝපගේ රියන් මෙම මේ සටන අත හරින්න හැක” ඔහු තිවෙස ඉදිරිපිට වෙලියාය දෙස බලාගෙන දැඩි හැඟීමකින් කියයි.

මම තිහැසි ඔහු දෙස බැලුවෙමි. ඔහුද මාදෙස බැලීය. මගේ විමර්ශන රැළුනු ඇස් ඔහු දකින්නට ඇත.

“දැර ඒක වෙතම වෙන්නද යන්නේ?” මම ඇසිමි. කිසියම් පුද්ගල නමක් සම්බන්ධයෙන් අමෙර් ප්‍රකාශයක් කරනු මා ඇසු පළමු විචාර විය.

මට මගේ ගිස් බවක් දැනෙන්නට පටන් ගෙන තිබිනි. මම බිත්ති කන්ඩියෙන් බිමට පැන වෙල

පරාජයක් කඩා වැටීමක් මට දරාගන්න පුළුවන්.. ඒත් අපේම සහෝදරයන්ගේ ප්‍රශ්න දැක්කම මට මහ හිස් බවක් දැනෙනවා.

“මතක තියාගන්න අරමුණ කොයිතරම් උකුම් උනත් අරමුණ වෙනුවෙන් අප හදුනාගන්න ඉලක්ක වෙත අපි යන්න ඕනේ සැබෑ අවශ්‍යතාවයකින් සැබෑ කැමැත්තකින් අවබෝධයකින් මිසක් බල කිරීමකින්, හෝ පෙලඹවීමකින් නොවන වග.”

අපිට මේ බස් එක හරවන්නත් බැහැ. හවුන්ටන්නත් බැහැ. මිනිස්සු නගති බිහින එක වලක්වන්නත් බැහැ.. ඒක තියා ටික දෙනෙක් එක්ක හරි බොහෝ දෙනාගේ යහපත පිණිස මේ බස් එක අරගෙන යන්නම වෙනවා.. අතින් කාරණේ පුද්ගල ආකාර්ගයක ප්‍රතිරූප වන්නාවූ විප්ලවීය පක්ෂයකට ගැලපෙන්නේ ගැති කාරණාවක්.. ඒ බැඳීම විප්ලවීය සහෝදරත්වයන් එකක් පටලව ගන්න එපා.”

මුත් මේ දවස මෙතරම් හිතට දැනුණේ මන්දැයි මට මතක නැත.

සුපුරුදු ගමන් මල්ලද රැගෙන දිස්ත්‍රික් කාර්යාලය වෙත මා පැමිණෙන විට අමෙර් සහෝදරයා පැමිණා සිටියේය. මාගේ ඒදින පැමිණීම ඔහු බලාපොරොත්තු නොවන්නට ඇත. මගේ පැමිණීම ඔහුට මගත් ශක්තියක් වූවාක් මට ඉවෙන් මෙන් දැනින.

ඔහු මගේ හැඟීම් බර බැඳීමක් ඇති දැසක් යුතුව මගේ දෙදර සිය දැනීන් අල්ලා ගත්තේය. ඔහුගේ ඇස්වල කඳුළුන් රැදී තිබුණි. ඔහු කිසිවක් නොකීව නමුදු ඒ දැස් විසල් කතාවක් කීවේය.

මෙය අත්හල නොහැකි ගමනකි. අවසානය කියකරු විය හැකි නමුදු යා පුකුම වු ගමනකි. මේ මගේ රටයි. මේ මගේ සමාජයයි. මගේ ජීවිතය ඒ වෙනුවෙන් කැප කරන්නට හදාගත් හිත හැටහ හැරවිය නොහැකිය. ඉදින් ඉදිරියටම යනු වීනා වෙගයමි විකල්පයක් නැත.

අපට හැරවී වැඩි ආරම්භ කිරීමට සිදු වී තිබුණේ ජයග්‍රාහී ජේ.ආර්. ගේ මැතිවරණ සිඛිතය අකුලා දුමුමට දරන උත්සාහයට එරෙහිවය. 1982 පැවැත්වීමට කියමනට තිබූ මැතිවරණය නොපවත්වා ඒ වෙනුවට ජනමත විචාරනයක් පවත්වා සිය කාලය දීර්ඝ කර ගැනීමට ජේ.ආර්. තිත්ද සිටීමත් සමගම අලුත් සටනක් ඇරඹිනි. එය සුප්‍රසිද්ධි ලාභී පු කලෙහිම සටන විය. විපක්ෂයක් තිබුණාන මේ ජනමත විචාරණ මැතිවරණයේ මුල බර කරට ගෙන සිටියේ අපේ පක්ෂයයි. අපි ජනමත විචාරණය පරදවන්නට රට පුරා රැස්වීම පැවැත්වූයෙමු. හවුන් කිරිඳපිට මැතිවරණ ව්‍යාපාරයක් වූ එය ඉතා කුඩා ලෙස ජයගන්නට ජේ ආර් ජයවර්ධන සමත් විය. අපි හවුන් වරක් පරාජයට පත් වුනෙමු. එසේ වුවද ඒ පරාජය ශ්‍රී ලංකා ඉතිහාසය වෙතක් කරන පරාජයක් වන බව ඒදින අපි දැන ගොසිටියෙමු.

විප්ලවවාදියකුගේ සැබෑ කතාව

සැබෑ මිනිසකු කියන සත්‍ය කතාව 11

දෙසට ඇවිදී ගියෙමි. මා ඇවිදී ගියේ කල්පනාවකින් තොරව යයි ඔහු සිතන්නට ඇත. අපේ නාන ලිද තිබුණද ඒ අලෙසෙයි.

අවංකකමටත් මගේ තොරවයක් තිබෙන බව මතක තියාගන්න.” අමෙර් සහෝදරයා සමු ගන්නට සැරසෙමින් පැවසුවේය.

“සහෝදර මම කඩා වැටිලා හැහැ” මම පැවසුවෙමි. “පරාජයක් කඩා වැටීමක් මට දරාගන්න පුළුවන්.. ඒත් අපේම සහෝදරයන්ගේ ප්‍රශ්න දැක්කම මට මහ හිස් බවක් දැනෙනවා.”

“සහෝදරය ඉස්සරන ලිද.. බලාගෙන..” කියමින් අමෙර් සිතාවෙන්ම උපහාසයකි. මම ආපසු හැරුණෙමි. එවර මගේ මුහුණේ ස්වභාවය ඔහු දකින්නට ඇත.

“ඇත්ත මම පිලිගන්නවා... මට වේ වේලාවේ මගක් වෙන්නේ විජේඒට සහෝදරයා කියපු කථාවක් අපේ පක්ෂය දුර ගමනක යන බස් එකක් වගේ... සමහරු මුලින් හැලලා මගදී බැහලා යනවා.. තව සමහරු මගින් හැලලා මගින්ම බැහලා යනවා. සමහරු හුන දුරක් යනවා. මගින් එක්ක යනවා. බොහෝම ටික දෙනෙකු ගමනාන්තය දක්වා යන්නේ.

තාත්තා මා වෙත පැමිණා කිසිත් නොකියා මගේ සාක්ෂිවරු මුලු ප්‍රමාණයක් දමා “කල්පනාවෙන්” යි කියා වෙත් වී ගියේය.

ඔවුන් අහවට යන තෙක් මම හැටහී බලා සිටියෙමි. මගේ සිත මත මත බරක් දැනෙයි. මම මේ පවුලේ වැඩිමල් දරුවා ය. එසේ වූ මා පවුල අමිතක කර රට ගොඩගන්නටත් ජීවිතය කැප කර සිටීම සාධාරණීකරණය කරගත් රටකදී සිටිමට නොහැකිවේ.

මෙවැනි සමු ගැනීම කියවූයේ මෙලෙස සිදු වී තිබුන

මතු සම්බන්ධයි